

Chuck Palahniuk

Inventarea sunetului

N-ai decât să-ți spui
că e doar un film

Traducere din limba engleză
de Alex Văsieș

POLIROM
2023

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Dan Croitoru.

Chuck Palahniuk, *The Invention of Sound*

Copyright © 2020 by Chuck Palahniuk
All rights reserved

© 2023 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © lighthouse/Depositphotos.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

PALAHNIUK, CHUCK

Inventarea sunetului. N-ai decât să-ți spui că e doar un film / Chuck Palahniuk; trad. din lb. engleză de Alex Văsieș. – Iași: Polirom, 2023

ISBN: 978-973-46-9245-3

I. Văsieș, Alex (trad.)

821.111

Printed in ROMANIA

Cuprins

Partea întâi: Ne uită nouă greșelile noastre.....	5
Partea a doua: Sânge pe bandă.....	105
Partea a treia: Țipătul perfect	199

Fiecare înregistrare era un drog. Fiecare îi făcea inima să bată mai repede. Respirația îi încetinea până când era silită să tragă tare aer în piept. Fiecare țipăt îi pompa adrenalină și endorfine în sânge. Căzută peste pupitrul de mixaj, cu capul prins în căști, stătea. Naviga de la un țipăt la altul.

Abia când ajungea la capătul puterilor își punea preferata. Înregistrarea originală cu țipătul ei preferat: *Surioară, moare înspăimântată, strigă după tată.* Și-a turnat un pahar de vin. A apăsat Play.

Mâna îi pulsa. Mușcătura se infectase, mușcătura de la degetul mare cu care se alesese la aeroport. Dacă nu ținea cotul îndoit, dacă își lăsa mâna să atârne în jos, se umfla ca o mănușă de baseball și curgea ceva din ea.

Medicul din grupul de sprijin, dr. Adamah, le-a cerut celor prezenți să se reculeagă. Adamah trebuia să citească Psalmul 23 din Psalmi. Însă, printr-o eroare flagrantă, a citit din Cartea lui Iosua pasajul despre dărâmarea Ierihonului. Oricum nimeni n-a părut să observe, spectatorii zâmbeau captivați și îl aprobau din cap.

Dr. Adamah și-a încheiat lectura:

— ...poporul a strigat tare și zidul s-a prăbușit... și au nimicit... tot ce era în cetate, bărbați și femei, copii și bătrâni...

Și-a închis Biblia și i-a făcut semn lui Foster să-ia locul.

Urcat pe podium, Gates Foster a început să rostească necrologul. Și-a ridicat mâna umflată de parcă depunea un jurământ. Cu excepția puținelor fețe pe care le știa din grup, restul participanților la înmormântare îi erau străini. Toți îl priveau fix, până când Foster tresărea și se uita în altă parte. Oriunde privea, întâlnea ochii impasibili ai străinilor ce șușoteau între ei cu mâna la gură. Cineva a chicotit.

Și atunci a văzut-o Foster. Amber. Amber Jarvis acum. Așezată pe un scaun pliant la capătul ultimului rând al capelei, stătea mama Lucindei. Chiar nu crezuse că o să vină, dar uite că era la înmormântare. Singură, din câte se părea, venise. Purtând o haină cafenie ușor de reperat în marea de negru.

— Când Lucinda avea șase ani, a început el, a întrebat-o pe mama ei cum se gătește. A îndrăznit să arunce o privire spre femeia de pe ultimul rând. Ea l-a îndemnat din cap să continue. Urmau să gătească o friptură la cină...

Un zâmbet a apărut o clipă pe fața lui Amber, când și-a dat seama unde vrea să ajungă cu povestea.

Foster s-a oprit și i-a zâmbit și el o clipă.

— Au scos carnea din ambalaj, iar mama i-a cerut Lucindei să scoată tava din dulapul de jos. Fiecare gest și detaliu făceau trecerea spre următoarea amintire.

Mama ei a pus carnea pe tocător și a scos un cuțit din suportul de cuțite și i-a explicat că primul pas era să taie cam cinci centimetri din capătul mai mic al bucății de carne. La asta, Foster și-a dat seama că mâinile sale mimau cum așază o bucată invizibilă de carne crudă pe podiumul din fața sa. Și-a întors mâna umflată pe verticală, de parcă se pregătea să execute o lovitură de karate, pe post de cuțit.

În timp ce tăia bucata de carne invizibilă, a povestit cum întrebase Lucinda de ce trebuie să scurteze friptura. Mama i-a răspuns automat că partea mai mică se gătește prea repede și se usucă până nu mai poți s-o mănânci, așa că trebuie lăsată deoparte și gătită separat.

Foster a râs.

— Lucinda n-a crezut-o.

A întrebat de ce, a tot întrebat de ce nu se gătește întreaga friptură la fel de repede.

— Atât era de deșteaptă, a spus el, chiar dacă îl durea să vorbească despre copilul lui la trecut.

În spatele lui, sicriul stătea acum deschis, plin cu jucării uzate. Robb și grupul trimiseseră o ditamai coroana din garoafe albe. Aducea cu ghirlanda de pe grumazul unui cal care câștigă o cursă. O poză cu Lucinda în clasa a doua, zâmbitoare, mărită la dimensiunea unui poster, era așezată pe un șevalet lângă sicriu.

Foster a ridicat privirea pentru a întâlni ochii fostei sale soții. O femeie cu părul brunet și des al fiicei ei, pieptănat pe spate, dar cărunt la tâmpile. A dat din cap, iar el a continuat.

— Lucy n-a crezut nici o clipă explicația despre cum se taie carnea de friptură, a povestit el.

Mama ei îi oferise alte motive raționale. De exemplu, capătul mai mic avea de regulă prea multă grăsime. Bucățița pe care o tăiau ajungea mereu prea amară la gust sau prea tare. În orice caz, argumentase mama Lucindei, așa o învățase mama ei, bunica Lucindei, pe ea, prin urmare așa vrea să-și învețe propria fiică.

— Și totuși – Foster a ridicat din umeri și a făcut un gest neputincios din mâini – Lucinda a insistat să o sune pe bunica ei și s-o mai întrebe.

Așa că au sunat-o pe bunica Lucindei. Femeia care murise de cancer cu trei ani în urmă. Și au întrebat-o de ce e atât de important să tai partea mai mică a cărnii de friptură.

Aici s-a pregătit să ofere morala poveștii.

— Motivul nu era că s-ar fi gătit carnea neuniform sau s-ar fi uscat, a spus el. Ci că singura tavă de friptură pe care o aveau – pe vremuri, cu mult timp în urmă – nu era destul de mare încât să încapă toată bucata.

O lecție despre perpetuarea unei greșeli din generație în generație. Atâtea motive întemeiate, greșite toate.

Lucinda, fiica lor deșteaptă și frumoasă, fusese suficient de sceptică pentru a scoate în sfârșit adevărul familiei la iveală.

A ridicat privirea și a văzut că mama Lucindei asculta cu atenție.

Dintre participanții așezați pe scaune s-au înălțat mai multe telefoane pentru a-l înregistra pe Foster în timp ce el îi dădea înainte.

— Cam dur, frate, a spus înăbușit o voce slabă din mulțime.

— Nu-i tăticul tău, s-a auzit o altă voce slabă, strigătul unui omuleț.

Hohote de râs s-au răspândit prin capelă. Îndoliații s-au aplecat în față, tastând, dând mesaje.

O voce mai puternică, voce de bărbat, a strigat:

— Omul ăla e un pornograf pedofil! Era chiar Foster. Era vocea lui, strigând dintr-un telefon: Nu mai trebuie să fii sclava lui sexuală. S-a terminat.

Se uitau la filmarea din aeroport. Cineva se uita. Clipul devenise viral și îl transformase într-o celebritate de circ, iar ei îl descoperiseră.

Atât de multe telefoane înregistrau, încercând să-i surprindă reacția. Iar Foster și-a întins gâtul și s-a chinuit să privească dincolo de pădurea de brațe ridicate. Să o vadă pe mama Lucindei, dar scaunul pe care stătuse era acum gol. Amber fugise.

Crâmpie deformată din vocea lui strigau:

— Friptură! Friptură!

Cineva a râs, iar ceilalți l-au șâșăit pentru că încă înregistrau. Oamenii voiau un bis.

Lucinda murise, dar nu-i păsa nimănui. Lucinda trăise, dar nu-i păsa nimănui. În el creștea furia pe care o simțea când visa că bate pedofili. Eul-mitralieră.

Pe sub haină, ca o ganteră scuturată de bătăile inimii lui, se afla pistolul.

Mitzi s-a dus la fereastră în cămașa de noapte. O nouă durere de cap îi confirma că nu e moartă. La fel și sforăitul lui Jimmy din spatele ei. În clădirea de birouri de peste drum o singură fereastră strălucea. Solitara pasăre de noapte, la fel ca ea, acel tata-nimeni studia ceva pe ecranul calculatorului. Părea să sărbătorească ceva. Dădea pe gât ceva ce semăna cu whisky-ul dintr-o sticlă maronie. Bea direct din sticlă.

Nevăzută, a închinat în cinstea lui paharul lipicios de vin.

Cu Jimmy pur și simplu nu mergea. Nu că el n-ar fi făcut eforturi. Se urcase de-a dreptul pe gâtul ei, fără să-l rupă. Stătuse chiar în echilibru într-un picior. Și nu se alesese din asta decât cu gâtul iritat, nici măcar cu o hernie de disc. Trebuia să plonjeze și mai adânc, poate să conducă până la Bakersfield sau Stockton ca să găsească un înlocuitor. Să iasă la agățat